

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La bomba de Madrit

Mateu Morral
Autor del atentat

Retrato fet dintre de la caixa, al arribar el cada-
vre a Madrit.

Carrer Major

Moment de la explosió de la bomba, al passar la carrossa real.

Al peu de la casa del crim.—La Guardia Civil, impe-
dint que d'ella 'n surti ni hi entri ningú.

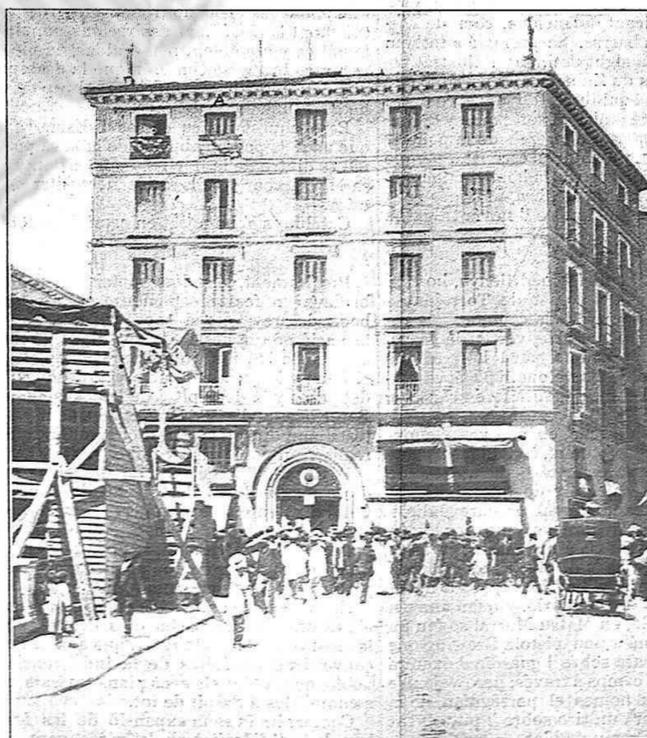

Las ambulancias de la Creu Roja, conduhint els ferits.

Ventorro de los Jaraices

En aquesta cantina, situada prop de Torrejón de Ardoz,
fou reconegut en Mateu Morral y a poca distancia d'ella's
pegà un tiro, després d'haver assassinat al guarda Alfonso
Vega que 'l portava detingut.

Casa número 88 del carrer Major

Desde 'l balcó del quart pis, senyalat ab una A, en Mateu
Morral tirà la bomba.

La carrossa real es portada al Palau per un tiro de
mulas.

ULLADA POLITICA

HA monopolitzat l'atenció pública l'atentat del carrer Major de Madrid. Bé s'pot dir que l'espatx de la bomba de n' Mateu Morral ha ressonat per tot Espanya, aixordant a tothom. Mal podien escoltar altres accents les orelles aixordades.

La tragèdia que ocasionà tantes víctimes no fou bastant a impedir la continuació de les festes. Ab no gaires hores de diferència s'efectuà l'enterro de aquelles i la corrida de toros, que, segons afirmen, sigui una cosa may vista. El gasto estava fet, i no era del cas que el govern perdés la feyna que havia tingut organitzada, mes feyna que qualsevol arreglo dels assumptes que interessan a la vida del Estat. Després dels mals-de-cap que li havia produït el repartó dels bitllets de favor, era impossible renunciar a un espectacle que no en vá porta'l nom d'espectacle nacional.

Las qüestions polítiques i econòmiques ofereixen igual aspecte que avants de la celebració de las festes de la boda.

La reforma aranzelaria, continua preocupant als productors que ja no saben quina será la seva sort. Si han de preponderar las exigencias extranjeras, comensin a posar la pell en remull: la ruina de moltes industrias es segura, com ho será la de un sens fi de obrers que fian al treball la seva subsistencia. Ja s'troban en el desamparo els alcoholers. La major part de las fábricas de alcohol s'han tancat, donantse de baixa en la contribució.

Es molt trist que per l'obstinació malehida de un govern desatentat, hajan tingut de ser aquests els dolços de la boda!

Alguna cosa s'podria arreglar si las Corts funcionessin, i inspirantse en las necessitats del país, tractessin de posar remey a las alarmas dels uns i a la ruina dels altres. Pero en Moret no té confiança ab el Parlament. En temps de n' Villaverde era dels que més apretavan reclamant la immediata reunió de las Corts. En cambi avuy no pot sufrir que li surtin a n' ell ab la mateixa cansó. Està vist i demostrat que las Corts son el major destorb dels Guberns, fins de aquells mateixos que las elaboran al seu gust. Es molt natural que aixis succeeixi, no representant com no representan la verdadera voluntat del país. Fillas de l'intriga, moren de l'intriga. El mal lleig dels pares s' encomana als fills.

¿Y qué lograría l' mateix Moret, encare que conseguis el decret de disolució, i ab ell la facultat de ferse unas Corts novas? No per aixó sería menos impotent. Las mateixas causas engendrarians els mateixos efectes.

Per altra part en Moret tem el moviment emancipador iniciat a Catalunya.

Bé ho sab prou que aquí elegirem als diputats que millor representin las nostras aspiracions, y no a n' aquells que l' govern pretenguin imposarnos. Sentintnos forts ab l' éxit creixent de *Solidaritat catalana*, ens segur, segurissim, que aqueix éxit cristalitzarà, enviant a las Corts una genuina representació de Catalunya, disposta a fer valdre 'ls drets dels ciutadans, i a donar a tot' Espanya un grandió exemple.

Els pochos que repudian aqueix moviment—més fora de Catalunya que aquí entre nosaltres—no saben lo que s' fan. O bé obran per passió cega, que no 'ls deixa veure la veritat, o bé tractan de afavorir deliberadament las malas arts dels governs oligàrquics, que també l' han formada la seva solidaritat.

Mes d' ells y de aqueixos governs ne donarà compte, en el seu dia, la formidable empena popular.

PEP BULLANGA

La tragedia de Madrid

RÀPIDAMENT y exuberant d'emoció s'ha desenvolupat la gran tragedia de la bomba de Madrid. Desde'l dijous en que si gué tirada fins al dissapte en que l'autor del atentat se feu justícia suicidantse, en tan breu periodo de temps s'ha efectuat una liquidació completa del terrorífic succés.

La primera impressió sigué tremenda. Cau el projectil embolicat en un ram de flors desde un balcó del carrer Major de Madrid: estalla al peu de la carrossa de la corona que conduheix als regis nuvis de retorn de la iglesia ahont acaban de casarse. Un estenall de morts y de ferits succeeix a la explosió. N' hi ha de totes las classes socials, desde una marquesa y la seva filla fins a uns pobres soldats que forman el cordó. Han caygut palafraners y caballs de la carrossa. Unicament els monarcas ne surten ilesos.

No anava en contra d' ells la bomba? Donchs ha servit encare pera glorificarlos. La multitud els aclama. Entre 'ls ays de tantes víctimes surgeix una ovació frenètica. ¿Es aixó lo que s' proposava l'autor del atentat?

¿Y qui es aquest? Els primers indicis adquireixen en tal ocasió tot el caràcter de una certitut. Un jove

havia llogat l'habitació feya alguns dias: el mateix jove hi havia portat la vigilia un ram de flors. Vivia retret, sense ferse ab ningú. El dia del atentat digué que s'trobava malament y recomenà que 'l deixessin sol en la cambra. Donchs ningú sino ell podia haver disparat la bomba.

¿Com s'ha pogut escapar? A favor de la mateixa confusió produhida per la soptada tragedia.

Se cita'l seu nom, pero de una manera imperfecta, com si confegintlo anessin donantli forma... concretantlo. Afirman en un principi que s' diu Vidal, després Morán, posteriorment Moral, y per fi Morral. Un senyor recorda haver fet el viatge ab ell, el 20 de maig, desde Barcelona a Madrid; esmenta un detall: el de haverli donat una targeta de una fábrica de Sabadell, que suposa ser seva; *Martin Morral*. Ja n' hi ha prou pera posarse sobre una pista segura, que no pot fallar. Els argos de la policia obran els seus cent ulls, y, com sempre, no venhen res.

Es a dir, si. Un pobre inglés, afeytat de fresch, que ha anat a l'estació a pendre bitllet pera Sevilla, se veu detingut, inculpat com a cómplice de n' Morral. Un guardia civil declara haverlo vist dalt del balcó desde ahont la bomba sigué disparada. Ja n' hi ha prou ab aixó perque la multitud s'arremolini y demani'l seu cap. No li valen al pobre inglés la tranquililitat ni la flama: ell podrà tenirse per ignorant, pero las turbas excitadas volen acabar ab la seva vida, y l'atropellan ab brutalitat. La forsa pública ha d'ampararlo, sense poder evitar que l'omplin de cops y li infireixin una ferida al cap de una garrotada.

Y no havent pogut consumir la sort del linxament, transformant en un tancar y obrir d'ulls l'iracondia en entusiasme, se carregan sobre las espaldas al guardia civil que ha descubert al suposat culpable, y l'passejan en triomf pels carrers de Madrid. Alguns, davant del mateix rey, s'alaban de haver estussinat al indefens inglés, com si haguessin realissat un acte de heroisme, y s'consideressin acreedors a una condecoració.

Prompte s' desvanexi l'error, y en tant s'entaula pel govern inglés la corresponent reclamació,—el govern inglés no'n deixa caure cap a terra,—son molts els que s'preguntan:—¿Quin país es aquest ahont als terrors produhits pel disparo de una bomba, s'hi afegeixen els causats pel desenfré de unas turbas desatentadas contra un home indefens, al qual ni temps ni medis se li donan pera patentisar la seva innocencia? ¿Es que l'Espanya s'ha transformat en terra de salvatjes?

Mentrestant va destacantse la figura de Mateu Morral. Se sab qu' es natural de Sabadell y fill de un conegut fabricant, respectable per sas condicions de honorabilitat. A Barcelona son molts els que han tingut ocasió de conèixe'l, y entre 'ls que més l'han tractat ningú l'creya capás de cometre un atentat com el del carrer Major de Madrid.

Desde molt jove fou enviat pel seu pare al extranjero a instruhirse: visitá Fransa, Bèlgica, Inglaterra y Alemania y torná possehint coneixements útils a la fabricació y parlant els idiomas de tots aqueixos paissos; pero imbuhit ademés de las ideas anarquistas. Tal com las sentia, las propagava y las practicava. La seva estancia al davant de la fábrica del seu pare se feu impossible. Deixá la direcció de la mateixa pera dedicarse a viatjar per Espanya els géneros qu' en ella s'elaboran. Pero ni aixó pogué fer a satisfacció de la seva familia, y surgiren disgustos y diferencias que acabaren ab un rompiment definitiu.

Desde primers de janer del corrent any son pare ha dit que 'l deixá de tenir per fill: li doná la part de beneficis que li corresponian, unas 10,000 pesetas, y en Mateu Morral se trasládá a Barcelona. Instalat en una casa de dispesas de la Plassa de Catalunya, vivia molt retret, essent en concepte de tots quants el coneixian home de un caràcter poch comunicatiu.

Entrá al servey de la *Escuela Moderna* del carrer de Bailén, en qualitat de traductor de las obras que allí serveixen de text, y acabá instalantse en la mateixa Escola.

Aixó es tot lo que s' deya d' ell, a Barcelona, tant bon punt soná'l seu nom com a autor del atentat. A Madrid la policia 'l buscava activament, y de passada anava practicant detencions, com de costum, sense pararse en barras. Sorprengué a tothom la noticia de que havia sigut detingut l' il·lustrat periodista catalá D. Lluís de Zulueta. ¿Es possible que un jove tan seré, tan equilibrat, de unas costums tan austeras y que si té amistats son poch y distingidas, haja pogut despertar els rezels de la policia?

En Zulueta detingut, y en Morral escapat... perque lo qu' es del autor del disparo de la bomba en aquell Madrid no se'n trobava ni la sombra, ni'l més petit indici del seu parader. ¿Es que se'l havia tragat la terra?

Lo que no lograva la policia madrilenya, ho conseguiren alguns vehins del poblet de Torrejon de Ardoz, situat a 25 kilómetros de la capital.

Allí havia anat a raure un jove, vestit de treballador, ab roba nova: preguntá per l' hora en que havia de passar el tren de Barcelona, y la seva presència y sobre tot aqueixa pregunta feren concebir algunas sospitas.

Mitj en serio, mitj en broma, en una venta ahont havia anat a beure un jerro de vi, convidant als que l'acompanyavan, li parlaren aquests del atentat, de qu' era catalá'l qui 'l cometé y de que ell també semblava catalá. En Mateu Morral procurava dissimular davant de aquells garsens, que per lo que pogués ser havian passat avis a un guardia jurat, la única forsa armada de que s' disposava en el poble.

Comparegué'l guardia, y l' detingué, sense haver tingut la precaució d' escorcollarlo, y quan anavan marxant camí del poble, en Mateu Morral se feu un pas enrera y posant má a una pistola Browning que portava amagada, dispará sobre'l guardia deixantlo mort, y apretá a córrer camps a través; pero vejentee perdit, perque alguns homes el perseguian, ab la mateixa arma s' dispará un tiro sobre'l pit, cayent ferit de mort sobre un camp de blat.

Mitj dessangrat, encare intentá valerse de la mateixa arma contra 'ls seus perseguidores; pero li faltaren forsas, y als pochos moments era cadáver. Tal sigué'l desenllás de la horrible tragedia que

dos dias avants havia tingut comens ab l'hecatombe del carrer Major.

¿Quin assombro pels que conegueren a n' en Mateu Morral, y l'creyan un alucinat, si; pero incapás de tota aquesta serie de violencias, que tantes víctimas han produhit, y qu' en el darrer moment, havia de deixar en l'orlandat, a la familia del guardia, composta de una muller y sis fills!...

Ara vé l'averiguar si en Mateu Morral procedí pel seu compte exclussivament, per un impuls purament individual, ó si l'atentat del carrer Major sigué obra de un complot.

Lo primer exculparia als encarregats de la pública vigilancia; ja que ningú té medi de penetrar en las recónditas entranyas de un desesperat ó de un boig que alimenta determinats propósitos. En cambi la segona versió involucraria una acusació terrible contra 'ls que tenint el deber de estar al corrent de las maquinacions terroristas, se venhen sorpresos per determinats successos, sense haver trobat medi de prevenirlos y evitarlos. La policia mateixa instruhirá, en aquest cas, el seu propi procés.

De desitjar es que la justicia en la seva delicada missió observi una gran cautela: que hi vaja molt tocada y posada en materia de persecucions: que respecti la llibertat individual, y que no confongui y amalgami en una mateixa sanya persecutoria las ideas y 'ls actes.

El terror engendra'l terror. Y com la lley del pèndul es ineludible, ¿quí negará que de las persecucions injustas als atentats anti socials no hi ha més causa que una oscilació del pèndul?

Justicia, si; pero molta serenitat!

P. K.

Totas las guerras son guerras civiles.—*Mad. de Guibert.*

La verdadera bomba

haurán de desenganyar els terroristas: fan obra contraproduhent.

Emplear el crim contra 'ls que personifican determinadas instituciones, dona sempre per resultat vigorisar las instituciones mateixas contra las quals s' atenta, perque 'l sentiment

de tot home honrat, sigan las que vulgan las sevas ideas, se revolta instintivament contra aquests medis villans y cobarts.

Es lley aquesta de la naturalesa humana; y es lley que s' imposa ab major imperi, quan a consequència dels brutals atentats de las bombas, son tants y tants els innocents que n' sufrenen els danys, sense pensars'ho ni buscarho.

Si en Mateu Morral tenia contra'l rey y la seva esposa un odi insaciable, ¿podia abrigarlo, perventura, contra la multitud, anónima, composta de gent de totes las condicions socials, que atreta pels esplendors de un corteig fastuós, s'havia aglomerat incautamente en el lloch de la ocurrencia? ¿Com la consideració de que anava a matar y a ferir a tanta gent, a qui ni menos coneixia, no va deturar el seu bras?

¿Y qué hauria conseguit el criminal, si hagués lograt el seu verdader propósit?

A *rey muerto, rey puesto*, diu l' aforisme de la liturgia monárquica. Y sempre s' cunpleix aixis.

En temps del imperi romá casi tots els emperadors morian assassinats. Y sobre'l cadáver del inmolat s'alsava sempre'l seu sucesor. El crim de avuy no s' resolia més qu' en el crim de demá. Una revolució que tingues per origen un atentat de aquesta especie sería abominable y fracassaria abominada de tothom, fins dels mateixos que l' haguessin promoguda.

En paissos avassallats pel despotisme y la tirania, ahont las ideas no troban medi de manifestarse, ahont las legítimas aspiracions populars son sistemática y cruelment perseguidas, en plé domini de la forsa bruta, se comprén que la desesperació inspiri determinadas resolucions. Al cap-de vall no hi ha altres medis de defensa.

Pero aquest no es el cas d' Espanya. Per molt que aquí 'ls poders abusin de la seva posició, l' opinió té dintre de la lley recursos bastants per imposarse y acabar ab ells sense necessitat de acudir al crim.

Catalunya s' ha posat en camí de patentisarho.

Precisament, els dias mateixos en que Madrid brillava en festes esplendorosas, ab motiu de la boda del rey, com si 'ls encarregats de governar a la nació no tinguessin talent sino per afalagar els sentits de las multitudes impresionables, cubrint ab el faust y la pompa de uns regis festeigs la miseria del poble y la decrepitud de la desvalguda Espanya, Barcelona realisava la més eloqüent y severa protesta anti dinástica y anti oligàrquica, que may ha realissat un poble viril y reflexiu.

Purificada l' atmósfera de Barcelona per la grandiosa manifestació del dia 20 de maig, en la qual Catalunya en massa s' adherí plena de seré entusiasme al objectiu salvador de la *Solidaritat catalana*, se pot ben afirmar que no quedá en la ciutat ni un átom de terror en que pogués germinar una sola partícula del caduch monarquisme.

Els efectes de aqueixa transformació maravellosa s' havian de veure pochos dias després ab motiu de las festes de la boda regia, que aquí a Barcelona s' convertiren en festes de la indiferencia de tot un poble, que tenint els seus plans trassats está resolt a complirlos a despit de tot.

Comparém la sana expansió de las festes populars de la *Solidaritat* ab la vergonyant reserva de las festes cortesanas. Contin els balcóns infinits que s' endomassaren ab motiu de aquéllas, y 'ls pochos, poquíssims que s' adornaren a causa de las últimas. Bé podém reduhirlos als edificis oficials, als Banchs

y a ben pocas dotzenas de particulars, els darrers abencerrajtes de la monarquia.

Y tot aixó s' feu sense previ concert, sense confabulacions ni excitacions de cap mena, per obra exclussiva del esperit públich, per impuls espontani de totas las consciencias individuals, que suman una gran y poderosa conciencia colectiva.

¿Ah! Si en Mateu Morral avants de consumir son sinistre y malvat propósit hagués tingut plena conciencia de que la forsa de las conviccions supera en molt a la forsa de la dinamita, hauria comprés desde'l primer instant, que al costat de la protesta noble y franca de tot un poble, pels efectes anti monárquics, la seva bomba, ab tot y entranyar un sens fi de desgracias, no era més que una jogaína.

Pero'l crim está ja consumat y l'autor del atentat ha deixat ja aquesta vida.

No s' pot dir si fou la por de veure's detingut y subjecte a las consecuencias de un procés, en el qual li anava la vida, lo que 'l mogué a estalviar la feyna del butxi. Pero que hagués viscut y hagués conseguit escapar, si es cert que tenia odi a la monarquia y a la persona dels monarcas, també s' hauria hagut de suicidar, al contemplar els efectes contraproducents de la seva bárbara y salvatge etzega-llada.

La conciencia li hauria dit:—Mira, insensat: volias acabar ab ells y has aumentat el programa de las festes regias ab un nou número, que ha servit més que tots els altres pera realisarlas; perque aquest número, al revés de las galas y las lluminarias, ja no parla als sentits, sino al cor.

En cambi Barcelona y Catalunya, sentint y lamentant lo ocorregut, deplorant que hi haja sers perturbats capessos de cometre crims tan abominables, derramant llágrimas de dol sobre las víctimas innocents, no per aixó há de cambiar la seva fé.

S' anirà desvanexint la impressió causada pel succés, y s' afermará la convicció de que Espanya, ni ab galas, ni ab bombas, ni ab músicas, ni ab ays de agonía, té altra salvació possible que vigorisar els ressorts de la seva voluntat, y arribar al govern d' ella per ella mateixa, sense intermediaris que la pertorbin y l' arruinin.

P. DEL O.

ERMOSÍSSIMA y digne de un poble que té conciencia plena de la valia dels homes que l' han honrat ab el seu talent y ab las sevas virtuts, resultá la manifestació celebrada diumenje a Barcelona en honor d' en Joseph Anselm Clavé.

Servi de pretext a la mateixa la colocació de una lápida conmemorativa, en la casa número 15 del carrer de Xuclá, ahont el creador de la institució coral exhala son últim sospir. La ciutat entera s' associá al acte.

Admiradors de la vida de Clavé, que transcorregué entre dolors y amarguras, qu' ell sabia transformar en admirables cants y en actes generosos, tenim presents las darreras paraulas que dirigí a sos estimats coristas, que anhelosos l' assistian, quan lluytava entre la vida y la mort.

—Companyes—els hi digué—conserven la meva obra, no per lo que val, sino per lo que representa. Bé han complert aquest llegat els deixebles d' en Clavé. Las associacions corals se contan avuy en major número que quan vivia el mestre; y ab més amor que may s' executan y s' escoltan sas immortals creacions.

Y fins sembla que l' esperit progressiu del gran cantor s' ha anat convertint en l' esperit progressiu de Catalunya entera.

Las bombas d' origen anarquista deixan sempre al descubert al seu autor.

En Pallás y en Salvador sigueren descuberts. També ho ha sigut en Mateu Morral.

Els que las disparan tenen un propósit determinat. En Pallás se dirigí contra en Martínez Campos; en Salvador contra la societat privilegiada; en Morral contra'l rey d' Espanya. Y aqueix mateix propósit els delata y afavoreix el seu descubriment.

¿Com es que no passa lo mateix ab altrás bombas? ¿A quin objecte responia la del carrer de Fernando? ¿Quin propósit entranjava la de la Rambla de las Flors?

Fora inútil tractar de investigarho; y es per lo mateix que s' fá difícilissim trobar als culpables en las filas anarquistas.

¿Y donchs, hont se trobaran?

¿Qui sab si alguns dels que tenen més obligació de procurarho, fan tot lo imaginable pera que continui perpetuantse aqueix misteri!

Moltas societats obreras reunidas en el Ateneo obrer han sortit en defensa de la protecció aranzelaria, sense la qual no hi ha a Espanya treball possible.

Molt ens complan que en els moments de perill, se posin en contacte 'ls dos factors de la producció: treball y capital.

La guerra de classes elevada a sistema será sempre funesta. Es molt millor que todas s' uneixin pera combatre al gran burgés, ó sigui al Estat, que viu sempre a l' esquena dels productors, explotantlos y quan no pot més, destorbantlos.

L' Estat: aquest es l' enemich.

Una de las pocas végadas en que *El Imparcial* té rahó.

Ha dit aquest periódic que no creu necessari que s' modifiquin las lleys vigents pera perseguir al anarquisme. «En aquests temps—afegeix—s' ha

La veu del bon sentit

—¿Saben qué penso jo? Que pera veure aquestes coses no valia la pena d'haver arribat a vell.

vist ab molta freqüència que al terror de las lleys ha seguit el terror de la dinamita. Aixó es l'Evangeli.

En pochos días han escapat tres monjas de altres tants convents de Madrid.

Aixó fá pensar en que serán moltes més las que voldrían fugir de la gabiya y no podrán ferho per no tenir ocasió, com aquellas tres, que ho han conseguit ventent no pochos perills.

En pro dels sers humans que viuen reclosos, més que sigui en apariència, voluntariament, s'imposa una mida protectora. Per exemple, una inspecció periódica en l'interior dels convents, que permeti a cada reclús exposar la seva voluntat ó manifestar las sevas queixas.

¿No s'fa aixís ab els detinguts en las presons? Y han de ser els enclaustrats de pitjor condició que 'ls presos?

La ciutat de Figueras retraxsa plena de indignació el regalo que'l govern voldria ferli, convertint el castell en un presidi.

Figueras abomina de que s'pretengui posarse aqueixa taca en mitj de la planura hermosa y lliure del Ampurdá.

Semblaria que no podent enviar á presidi als braus figuerenchs, que son tots republicans, portava'l presidi á Figueras.

Y aixó no pot ser, y estém segurs que no será. Els figuerenchs se bastan per evitarho.

Un simpátiq periódich de Lleyda, *El Ideal*, acaba de ser denunciat per la publicació de un article d'en Pi y Margall, que centenars de vegadas ha vist la llum en diversos periódichs.

Las obras de misericordia prescriuen que s'ha d'enterrar als morts. Pero las autoritats monárquicas las practican al revés, y no sols els desenterrañ, sino que 'ls denuncian.

¿Quí sab si algún día's decidrán á denunciar l'Evangeli?

Bé podría ser, si 'l repassan ab atenció. ¡Té unas ideas més disolventes!..

Salmerón ha rectificat el rumbo incert del partit de Unió republicana, que avuy se troba en un camí expedit y segur.

Ja s'ha acabat el cliché de la revolució immediata que á res de bó conduhia, com no fos á crear una excitació ilusoria, igual á la que produheixen en l'organisme humá las copetas d'ayguardent. Una forta excitació y després un gran aplanament. L'ayguardent no alimenta.

Lo que alimentan son las ideas. Las ideas que son el pá de l'ánima. Y es gran y es hermosa la que ha emés en Salmerón, al xifrar la missió del partit de Unió republicana en pendre l'iniciativa de la salvació d'Espanya, per l'afansament dels drets del poble y ab el concurs de todas las classes sociales.

Sols aixís se realisan las grans revolucions. Ara ja no podrán acusar á n' en Salmerón de que no vaja realisar la immediata, completament imposible per falta d'elements. Ell podrá dir sempre que no ha fet vessar inútilment una sola gota de sanch del poble. Y el poble, agrahit y confiat, el seguirá pels nous camins envers una revolució incruenta, y ab tot més segura y factible que qualsevol altra.

No podem explicarnos que un home tan ilustre com D. Eduart Benot haja pogut posar en dupte la eficacia de *Solidaritat catalana*, partint de la base de que no s'han deslindat las ideas entre carlins y republicans.

En aquest moviment de tot un poble, el deslinde de las ideas no es necessari, tota vegada que no s'tracta de una conjunció pera la conquesta del poder, sino pera la destrucció del obstacle que s'oposa á la llibertat d'Espanya y á la realisació de la justicia.

Un dels efectes de *Solidaritat catalana* será el de influir poderosament en la manera de ser dels partits polítichs militants.

Ja aquests no podrán tenir en lo successiu, l'aglutinant de l'ambició personal. Alló de ferse catalanista ó republicà ab miras interessadas—trista reminiscencia del caciquisme monárquich—s'haurá acabat per sempre. L'opinió es prou vigorosa pera designar als homes que han de ocupar els carrechs públichs, y l'opinió triará als que 'ls puguin honrar y rebutjar als que pretenguin explotarlos.

Solidaritat catalana es una raxxada de decencia y de honradés. S'ha parlat—sense meditarho gayre—de pactes immorals, ab motiu de *Solidaritat catalana*, sols per que partits distints y alguns antitétichs s'han concertat per exercir una acció única. ¿Cóm pot ser aquest concert immoral, essent l'acció que s'proposan exercir pura y exclusivament patriótiq? ¿Qué intentan més que reintegrar al poble en l'exercici de la seva soberanía, atropellada sistemáticamente per las oligarquias monárquicas? ¿Y pot afirmar ningu que tingui sá judici, que aixó sigui immoral? Se tracta de realisar una verdadera revolució que á tots convé en igual grau. Y ab aquest pensament superior las voluntats se concertan, y desapareixen els recorts de las antigas rivalitats y discordias.

La revolució de setembre se feu ab el concert previ de unionistas, lliberals y demócratas. Separavan als primers dels dos últims els rius de sanch dels pobres sargentos inmolats l'any 66. Aquella sanch encare fresca, y no obstant ningu tatrá de immoral una coalició que produhi de moment la victoria de la voluntat del poble.

Llegeixo: «Próximament visitaré las ayguas espanyolas una poderosa esquadra inglesa.» «Inglesos aquí? *Malorum!*» «¿Qué deurán venir á cobrar?»

VILASSAR DE DALT, 3 de juny

En aquest poble, l'altre día va morir un home d'una casa molt pobre, y sa familia va anar á trobar el rector, pera ferli dir un ofici. Aquést, al sapiguer que eran pobres, els va dir: Mireu: els quartos que us voleu gastar per un ofici, val més que 'ls gasteu en pa. Las personas que s'moren, tant van al cel, d'un modo com un altre. Aixís, aixís, senyor rector. Aquest es el modo de treure la llana. Capellans com vostó son els que convenen.

SOLIDARITAT CATALANA

Llista de las entitats republicanas que han enviat la seva adhesió á la *Festa de protesta y Homenaje*. A las 195 que en números anteriors hem publicat, s'hi han d'afegir las 100 següents, que son las últimas rebudas y ab las quals queda complerta la llista.

Secció Coral del Centre Federal de Tarragona.—Comité de Unió Republicana de Mataró.—Centro de Unió Republicana de Santa Bárbara, Tarragona.—Juventud de Unió Republicana de Sabadell.—Centro Republicano de La Bisbal, Gerona.—Juventud Republicana Federal de Mataró.—Centro Republicano Democrático Federal del Clot, Barcelona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Mataró.—Comité Republicano Democrático Progresista del Distrito 1.º, Barcelona.—Comité Local Federalista de Lérida.—Comité Democrático Federal de Palamós, Gerona.—Fraternidad Republicana de S. Felix de Codinas.—Sociedad y Coro «La Fraternidad» de Martorell.—Comité Comarcal Federalista del Bajo Ampurdán, La Bisbal, Gerona.—Agrupación Republicana Autonomista de Sant Celoni.—Comité Autonomista Republicano Democrático Federal de La Bisbal del Ampurdán.—Comité Republicano Federalista de Odena, Barcelona.—Comité Republicano Federalista de La Selva de Mar, Gerona.—Círculo Republicano Democrático de Barcelona.—«El Liberal» Diario Republicano de Mahón.—Comité Municipal de Unió Republicana de Ciutadella.—Comité de Unió Republicana de Mahón.—Grupo Republicano Federal de La Escala, Gerona.—Centro de Unió Republicana de Tivenys.—Centro de Unió Republicana de Montanyola.—Centro de Unió Republicana de S. Andrés de la Barca.—Tertulia Republicana «El Bombo» de Cadaqués, Gerona.—Centro Republicano de S. Gervasio de Cassolas.—Sociedad Democrática Republicana «La Internacional» de Sans.—Sociedad Democrática Repu-

blicana de S. Martín de Provencals.—Agrupación Federal de Castell del Vallés.—Unió Republicana Gracienense.—Junta de primera Enseñanza del Colegio del Círculo Republicano Obrero Instructivo de Tárrega.—Círculo Republicano Instructivo de Tárrega.—Junta Municipal de Unió Republicana de Tárrega.—Juventud Republicana de Monistrol.—Centro Republicano Instructivo de Camprodon.—Comité Republicano Democrático Federal de Vilasaera, Gerona.—Comité Republicano Democrático de Salt, Gerona.—Fraternidad Republicana Obrera de Bellmunt.—Juventud Republicana de Lérida.—«La Justicia» Diario Autonomista Republicano de Tarragona.—Junta Provincial de Unió Republicana de Barcelona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Reus.—«Avant quand mème» Periódico Republicano de Paris.—Junta Municipal de Unió Republicana de Barcelona.—Fraternidad Republicana Gervasiense, Barcelona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Amposta, Tarragona.—Círculo de Fraternidad Republicana de Amposta, Tarragona.—«El Faro» Periódico Republicano de Amposta, Tarragona.—Comité Republicano de Aiguamúrcia, Tarragona.—Comité Republicano Federal de S. Cugat del Vallés.—Comité Republicano Democrático de Llinás.—Consejo Regional Federalista de Valencia.—Junta Provincial de Unió Republicana de Lérida.—Juventud Republicana de Barcelona.—«Fraternidad Republicana» Periódico de Tarrasa.—Comité de Unió Republicana de Ullastrell.—Juventud Republicana del Distrito 1.º, Barcelona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Amer, Gerona.—Unió Republicana Anglesense, Anglès.—Comité Republicano Democrático de Alfarr, Gerona.—Comité Federal de Vilabertran, Gerona.—Comité Republicano Democrático Federal de Massanet de Cabrenys.—Comité Republicano Democrático Federal de Villanueva y Geltrú.—Comité Republicano Democrático Federal de Garriguella, Gerona.—Centro Republicano Federal de Culera, Gerona.—Junta Municipal de Fusión Republicana de Prades, Lérida.—Centro Federalista Ampurdanés de Figueras, Gerona.—Centro Lealtad Juvenil Republicana de Ventalló, Gerona.—Consejo Nacional Federal de Reus.—Juventud Regional Federalista de Cataluña, Barcelona.—Comité Municipal Federalista de Palamós, Gerona.—Asamblea Municipal Partido Republicano Federal de Madrid.—«La Internacional», Sociedad Democrática Republicana de S. Martín de Provencals, Barcelona.—Comité Federal Regional de Badalona.—Comité Federal Nacional de Badalona.—Centro Republicano Democrático Federalista de S. Martí, Barcelona.—Centro Unió Republicana de Tortosa, Tarragona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Agramunt.—Fraternidad Republicana de S. Cugat del Vallés.—Repúblicas Federales de Zaragoza.—Consejo Republicano Federal Español, Madrid.—Comité de Unió Republicana de Rosas, Gerona.—Comité de Unió Republicana Autonomista de Gerona.—Junta Municipal de Unió Republicana de Figueras.—Asociación Democrática Regionalista «L'Avenir» de Mataró.—Comité Republicano Democrático Federal de Espigu de Francolí.—Comité Republicano de Espigu de Francolí.—Centro de Unió Republicana de Espigu de Francolí.—Junta Municipal de Unió Republicana de S. Felix de Codinas.—Sección Republicana de la Casa del Pueblo de Blanes.—Comité Regional Federalista de Cataluña, Barcelona.—Centro de Unió Republicana de Aletorn, Lérida.—Minoría Republicana del Ayuntamiento de Amposta.—Círculo Republicano Fraternal del Distrito 2.º, Barcelona.—Fraternidad Republicana Instructiva «El Pueblo», Barcelona.—Junta Municipal de Fusión Republicana de Prades, Tarragona.—Juventud Federal de Madrid.

Total: 295 entitats republicanas.

ESPUERNAS

—¡Plam!... —¿Qué? — Ha esclatat una bomba. — El carrer s'ha omplert de sanch, un crit d'horror y d'engunia ressona per l'ample espay. Son recullits els cadavres, els ferits son auxiliats, ploran els ignocents ortes, s'enterra als que no son ja... ¡y'l pobre món continúa tan desditxat com avans!

—¿Cóm está l'assumpto? ¿Disolém las Cortes?

—Hi ha qui vol disòdrelas y hi ha qui no ho vol. —Y vosté ¿qué opina? —Pues jo, en bona fé, casi, casi, casi ja no opino re.

¡Bonich estú se 'ns prepara!... Se sab positivament que aném á tenir la peste, ¡quina peste, germans meus! La industria caurá atacada y no se 'n aisará més; el treball, pres del contagi, seguirá al darrera seu; anirán quedantse secas todas las fonts de progrés, el pa se 'n pujará als núvols, Espanya será un desert... —Quin nom té aquesta epidemia? —¿Quin nom? *Tractats de Comerç*.

¿Qué fa la policia? ¿En qué mata las horas? ¿Cóm es que no comensa á emprendre la gran obra que van encarregarli els que li han omplert l'olla? Els nassos seus ¿qué ensuman? Els seus seus ¿hont se posan? Els seus nills ¿qué escudrinan? Els seus serveys ¿hont constan? Responguin els que ho sápigam, que aixó aclarirho importa. ¿Qué fa la policia? —¿Vol que li digui?... ¡Cobra!

Una cosa es predicar y un'altra cosa fer mitja. Els senyors bisbes francesos, que ab tan violents transports de ira, varen saludar la llei que de cobrar sou els priva, sembla que han arriat velas y, sabiament amansintse, están á punt d'acceptar las conquistas del laicismo, conventus de que ab la guerra poca cosa hi guanyarian. ¡Miren, mireu la República si n' es de discreta y fina! Sense emplear cap més arma que un papé ab uns quants articles, ¡arribá á domesticar tot' una colla de bisbes!

Al peu de un símbolich arbre de renom universal, vareix vurehi l'altre día á en Maura, portant al bras un castell de gran tamanyo. M'hi acosto, tot intrigat, y sense embuts li pregunto: —¿Qué hi fa aquí? —Vosté dirá! ¿Que no coneix aquest arbre? —¡No l'haig de coneix! ¡Y talt Es el del Poder. —Donchs bueno; fácilmente pot suposar quin es l'objecte que 'm porta á visitarlo. —No hi cáych... —Vinch á veure si la fruyta comensa ja á madurar. —¿Qu' es vosté qui ha de menjársela? —¡Per supuesto!... ¿Aixó no sab?

¡Sí que aquesta fora bona! Perque á Sabadell va neixe el qui avuy el seu nom deixa cubert de vapors rojenchs, diu que la gent de provincias, cedint al seu gènit prompte, han resolt deixar de compte els panys sabadellenchs. Suposo jo que la nova vindrá á sé el rampell d'un día, donchs, de no sé aixís, diria, parodiand alló tan vell!

El telegrama del fill de D. Carlos

—Secretari, ¿quántas paraulas hi has posat en el parte? —Dotze, Senyor. —Bueno; que no passi d'aquí. Necesito el cambi del duro pera preparar un'altra intentona.

Si se suicida un amante por haber perdido el seso, ¿qué tienen que ver con eso los panyos de Sabadell?

C. GUMA

El decret

—¿Tan impacient estàs?
—Impacientíssim!... ¿No comprèn vostè que de tenir ó no tenir aquest decret depèn el desenrotlló de tota la meua política?
—Donchs, fill, pera sortir de duptes aviat, no veig altra solució que consultar á la Mercè.
—¿Què es la Mercè?
—Una gitana que escudrina las ratillas de la má, tira las cartas y llegeix en el pervenir ab la mateixa naturalitat que nosaltres llegim *La Correspondencia*.
—¿Y ahónt la trobaré aquesta gitana?
—Aquí al cantó sol posarse cada dia.
—¿Hi vaig!
Y en efecte; supersticiós com á bon andalús, en Moret se cala 'l sombrero, y, seguint els desinteressats consells del amich, se 'n va escalas avall en busca de la gitana endevinadora.
Dona quatre passos, pega llambregada al cantó, y certs son els informes: allí s' está plantada la Mercè, esperant que algun curios vagi á utilizar els seus infalibles serveys.
Sense vacilar un moment, el president del Consell s' hi acostà.

—¿Mercè!
—Digneu, senyor.
—Necessito que ab las tevas llums iluminis las tenebrositats del meu pervenir.
—Res per mi més fácil. ¿Qué desitjeu saber? ¿Si hi ha una rossa que s' está morint per vos? ¿Si la morena que temps há us priva de dormir deixarà aviat de servos esquerpa?
—No, oracle desgrenyat; no son d' aquest género las preocupacions que embargan la meua ánima. Morenas, rossas, de color de lanquins... tot aixó m' importa tres pitos. Altra cosa es lo que jo desitjo averiguar.
—Parleu, donchs, que la meua penetració tot ho consegueix y á tot arriba.
—Voldria saber si efectivament obtindrè el decret...

—¿El decret?..
—Sí; el decret de disolució.
—¿Y qué es aixó? ¿Un elixir?
—Bastant s' hi sembla. Un elixir que ha de retornarme la pau del esperit, la tranquil·litat días há perduda. Responme, ¿l' obtindrè?

La gitana 's rasca el clatell y fa un gesto de contrarietat.
—Si voleu que us sigui franca, no us entench.
—¿Cóm! ¿Tú no sabs lo qu' es el decret de disolució?.. Es un paper, un document, en virtut del qual se tancan definitivament las Corts y s' envia á diputats y senadors á passeig...
—Ah! Ja está compresa la cosa. Com si diguessim una llicencia de cassa, una autorisació pera obrar al vostre capritxo...
—Exactament ¿Qué 't sembla? ¿Lograré obtenirlo aquest decret?

—Aixó es lo que ara aném á veure. ¿Porteu un duro?
—Sense dupte.
—Ensenyeume'l.

En Moret se treu de la butxaca una moneda de cinch pessetas y la mostra á la gitana.
—Vet aquí el duro.
—¿No es pas sevillano?
—¿El president del Govern vols que gastí moneda falsa?

—¿Per qué no? ¿Seria aquest el primer cop?
—En fi, es bo, dels més bons que per aquí circulan.
—Poseu-vos l' á la má, y apreteu bé.
—¿Aixís?

—Perfectament. No obrí la má per res, porque ab un sol raig de llum que toqués á la moneda, n' hi hauria prou pera desbaratar els meus cálculs. ¡Ángela! Ara, permeteu que tregui las cartas y fassi las mevas combinacions cabalísticas.
—La ansietat me devora.
—Paciencia! De tot arribarà el moment... Miréu... ¿veyeu qué m' ha sortit? Oros.

—¿Y qué?
—Bon síntoma. Ara, copas...
—¿També es síntoma bó?
—Inmillorable. Oros altra volta... Y á continuació espasas... Y al darrera bastos... Ja 'n tinch prou.

—¿Qué?
—Que sou l' home més afortunat de la terra.
—¿Es possible? ¿Vols dir que...
—Tindreu el decret... d' aixó qu' hem dit...
—De disolució.
—Aixó mateix.
—¿Tú m' ho asseguras?
—Es tan clar com que dos y dos fan quatre. ¿Per ventura no ho heu vist? Primer oros, després copas, després més oros, després espasas, després bastos... Ja podeu dir que 'l decret de disolució es vostre.

—¿Ay, Mercè, si realment ho endavinessis!
—Per endavinat podeu donarho.
—Una sola pregunta, y prou. ¿Quin dia me 'l donaràn aquest suspirat decret?
—El 31 del present Juny.
—¿Paraula?
—Paraula. Y fins á més veure, mestre, qu' es tart y vol ploure.

Y al dir aquestas paraulas, la gitana desapareix.
De prompte en Moret, que s' ha quedat allí aturat, rumiant sobre la predicció de la Mercè, llença un crit.
—¿Y el duro? ¿Qué s' ha fet del duro?.. ¡Ah! Y ara que hi penso... Diu que 'l decret me 'l donaràn el dia 31... y el Juny no 'n té més que trenta...
Fins aquell moment no comprèn el pobre don Segimón que la gitana, á més de pèndreli els quartos, li ha pres el pel.

FANTÀSTICH

Las accions son molt més sinceras que las paraulas.—Scuderi.

L Comité de *Molestia social* s' ha reunit per ocupar-se de qué dirían? Nada menos que de la reforma de la Lley electoral.

Se coneix que 'l Sufragi universal li fá mal de ventre, y pera menjar bé y pahir millor els únichs sufragis que li convidrían foran els que se celebran per l' etern descans dels difunts, *mediantibus illis*, es á dir, descambiant las canturias per bonas pessetas.

Pero el poble es viu, y mentres se bellugui y pugui ensenyar els punys no consentirà que ningú li canti las absoltas.

La bomba del carrer Major, ab tot y las dolorosas desgracias que vá produhir, no modificá el programa de las festas. Al contrari: aquestas se veieren aumentadas ab un número non: l' entierro de las victimas.

Y sens dupte pera donar una mostra de dolor, immediatament després del entierro se celebrá una espléndida corrida de toros, que 's veje favorescuda

víctimas ignocents al Deu del Comité de *Molestia Social*? En aquest cas el Sr. Pons haurá suscrito una verdadera blasfemia.

Si jo sigués Providencia y estés en la meua má fer miracles, ¿no saben cóm me las hauria arregladas en el cas present?

No hauria desviat la má de ningú; pero la bomba de dinamita l' hauria transformada en una bomba de goma de aquellas ab que á n' *El Siglo* obsequian á las criaturas, y fentho aixís, en lloch de caure al carrer, se 'n hauria anat en l' ayre, per damunt de las teuladas.

Tan fácil era aqueixa transformació com desviar la má del assesi, y ab aqueixa transformació s' evitavan dos cosas: la catástrofe de Madrid y la bestiesa del Comité de *Molestia Social*.

Tan sols á Barcelona va obrirse una suscripció pública de carácter particular per obsequiar als reys ab un regalo ab motiu de la seva boda.

En tot lo restant d' Espanya no va ferse res d' aixó. Y no porque fora de Catalunya hi haja encare menos monárquichs que aquí, ahont son tan contats, sino sens dupte pel desitj que tenen els nostres de que 's modifiqui una expressió fins á cert punt ofensiva.

¿Succehirá aixís?

EN MORET: —Arregleume un got de *disolució parlamentaria*.

EN MAURA: —Sí, arregleuli, y quan el tingui arreglat... me 'l beuré jo

ab la presència de tots els elements oficials, representació de las Corts extranjeras y lo bó y millor de l' aristocracia madrilenya.

Tot aixó estaria molt bé, si no s' haguessin descuylat de un petit detall: las monyas dels toros havian de ser de gassa negra.

En un principi deyan que l' autor del atentat del carrer Major se deya Moral.

¿Moral y tira una bomba que causa catorze morts y més de cinquanta ferits? ¿Ahónt es aquí la moralitat?

Després se vá afegir una r al apellido y tot se vá compaginar. El Moral se vá tornar Morral. Y, en efecte, Morral havia de ser.

Llegeixin y meditin aquest telegrama: *Mayordomo mayor del Palacio Real.—Madrid.—El Comité de Defensa Social protestando del criminal atentado y lamentando las victimas, dá gracias á Dios que ha desviado la mano de los asesinos, felicitando á sus magestades.—El presidente, Alejandro María Pons.*

Es molt xocant l' aplom ab que 'ls senyors del Comité de *Molestia Social* interpretan els desigms de la Divina Providencia, com si ab ella 's tractessin de tó.

Els saben que Deu vá desviar la má dels asesinos. ¿Quí 'ls ho haurá dit? Y cuidado que aquesta desviació, si estalviá la vida dels monarcas, vá causar una infinitat de victimas! ¿Son imputables aqueixas

En lloch de dirse com se deya:—*Pide más que un catalán*, s' haurá de dir:—*Dá más que un catalán*.

Encare que no siguin solidaris, alguna cosa han de fer pel bon nom de Catalunya.

L' Alfred Calderón ha publicat un article, notable com tots els seus, proposant que l' esperit monárquich que, segons diuhen, prepondera en el nostre país, se fassa efectiu, recaudant per suscripció voluntaria, l' assignació que 'l rey disfruta.

Es una idea original que esperém que 'ls monárquichs s' apressuraran á acullirla.

¿Quíns aplausos els hi tributariam fins els republicans mateixos, si passessin per aquesta especie de plebiscit permanent de butxaca!..

L' atentat de Madrid ha posat una vegada més de relleu que la policia no serveix per res.

Per quant no sols no va saberlo prevenir, sino tampoch descubrir al culpable.

Feya bé el governador de Madrid presentant la seva dimissió.

Pero 's comprèn també qu' en Romanones no li volgués admetre, porque, lo qu' ell diria:

—Si vostè, qu' es no més governador, dimiteix, ¿qu' es lo que haig de fer jo sent ministre de la Gobernació?

¿Qu' es lo que has de fer, simpático coix?

Lo que farás, vulgas no vulgas, quan el poble pugui disposar lliurement dels seus destins: retirarte á la vida privada.

Demanant á Deu que 't perdoni, y á l' Historia que s' olvidi dels tens xistes, que tan cars ens costan.

Nueva era 's titula l' última dominical de D. Teodoro Baró, y en ella 'ns fá saber molts cosas que ignoravam.

Primera y principal: que no han sigut els partits republicá y catalanista els que han acabat ab el caciquisme á Barcelona, sino en Maura, desde 'l moment que va pendre pel seu compte el *descuajarlo*.

Y segona: que del sufragi universal, desdenyat per las classes neutras, se 'n ha apoderat pels seus fins la *demagogia*.

De manera que tots els que, en cumpliment de nostres debers de ciutadans, aném á depositar el nostre vot en l' urna som una colla de *demagogos*.

El remey que proposa en Baró es molt original. Consisteix senzillament en suprimir el sufragi universal.

Es á dir: privar de votar als que votan ab gust y donar la exclusiva de ferho als que no votan may, ni ab el sufragi universal ni ab el restringit.

¿Veritat qu' es enginyós?

Ay, Teodoro, Teodoro del meu cor ¡y quíns ideas més estrambóticas germinan en el teu magí, al escalfor de la clásica barretineta d' estám del Avi Brusí!

Podrás titular *Nueva era* á la teva última elucubració... Pero, sápigas qu' en aquesta *era nova* no hi batarás tú may; molt al contrari: hi serás *batut*.

Els bisbes francesos s' han reunit en Assamblea y per 52 vots contra 22 han decidit resignarse ab els fets consumats.

Era d' esperar que tindrían enteniment, rendintse á la voluntat de la República que, al cap de-vall, es la del país.

Després de tot, la Lley de separació no afecta poch ni molt á las creencias... y es molt just que qui las professi, las pagui.

L' acort dels bisbes francesos será sotmés al Papa; pero es més que segur que l' aprobará. Perque ¿quin altre remey li queda?

Aquesta es la tradició de l' Iglesia: molt dura ab els humils; molt resignada ab els forts.

Aprenghemho pera 'l día que convingui fer l' experiencia en la *envaticanada* Espanya.

El president Roosevelt al posar la primera pedra á un edifici anexe al Palau del Congrés dels Estats Units, va escampar un grapat de ideas socialistas.

Entre otras cosas va dir: «La creixensa de las grans fortunes en els Estats Units es un mal social al qual tart ó d' hora será precis aplicarhi 'l degut remey.»

«Per atendre á la millora de la nació entera 's fa precis veure de obtenir la millora de cada individualitat en particular.»

«Professo personalment l' opinió de que 's fa necessari presentar un projecte de impost progressiu sobre todas las fortunes qu' excedeixin de una suma determinada.»

Aquestas ideas no las concebeixen may els que deuen la primera magistratura del Estat á la lley d' herencia, qu' es la més cega y desatentada de las lleys.

Tant sols tenen naixensa en el pensament dels que deuen el lloch que ocupan al vot dels seus conciutadans, y en sas altas funcions están en contacte permanent ab la creadora opinió pública.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA 1.ª—*Ca ta ri na.*

2.ª Id. 2.ª—*Te-cla.*

3.ª CONVERSA.—*Eloy.*

4.ª GEROLÍFICH.—*Com mes vius mes anys fas.*

Han endavinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Un que vol á la Modesta de Figueras, Tres calandris de Masnou, Josep de Poboleda, Arrencia portas de cal Gall de Olot, Rosendo Macaya, José Manayo, Magdalena Vallverdú de Prades, Una admiradora de la Solidaritat, Esclops ab Nas, Un menja «Brundas», Un gironí, Miquel Roca, Juan Casals y P., Martí Casals y D., Raimundo Torroja Valls, El Comte de la Vérola, Casimiro Guarrí, Rosita del carrer Mitjà, y Pau de las Calsas Curtas.

Caballers: R. Ll. M. Llancero en Z., F. Carré, Juan Serra Pabordre de la Partament, J. Faigas Canals, S. del Castillo, El Comte de la Vérola, y Rosita del carrer Mitjà: No 's publica.

Caballers: Martí Manyá de Albareda, Fe de la Flor; Un gironí, y Miquel Roca: S' insertarà.

Caballer: Esclops ab Nas: Els primers vol dir que no; els altres vol dir que sí.—Una catalana anti-catalanista: Tants recados.—Aguior: Vsja... bona nit!...—Manel Noël: La xarada es passada. Tindrém present lo que 'ns diu.—Carles de Laviola: Aixó no 's pot publicar, per motius de suposar.—Xuta de la Rectoria: Els versos son defectuosos.—La noya Agnasseta: Lo mateix li dihem.—Y. Tarrida: Gracias per l' advertencia. Tindrém present el tipo de quí 'ns parla... A la barra, els plagiaris! ¿Ho té entés senyor Rascas-tripas?—J. S., J. V., G. C., y F. P.: No podem publicar las cartas que 'ns remetem, per distintas rahóns.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Cl. Lorilleux y C.^a